

Haldun Kibar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

06.09.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşılmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

1492

İlk kadehini kaldıran emekli bir rahip gibi hissediyorum
Elini tuttuğum zamanlarda
Sonra sensizken nasıl bir fedakarlık yaptığımı fark ediyorum .
Doğuyu anlamak için Batı'ya doğrulmuş bir âlim gibi hissediyorum
Gözlerine baktığım zamanlarda,
Sonra bir Moriscoyla tanışıyorum.

Ve bütün bunlar Altın Çağda yaşanıyor

Sevgilim
Beni öyle bir şehirde bekle ki yanımdaki hiçbir âlim moriscoya rastlamasın.
Belki o zaman bir şapelde içebiliriz diye düşünüyorum.
Ben, sen, rahip, âlim...

Yani şunu söylüyorum
Doğu ve Batı aşkımıza şahitlik ediyor
Hayır hayal kurmuyorum sevgilim
Hissediyorum

Neyse işte sonra yağmur başlıyor
Ve ben portmantoya doğru bir şiir kaleme alıyorum
Dünyanın her yerinde çevrilmeden okunuyor
Nihayet biz yüzyıl savaşları Arefe'sinde birleşiyoruz

İşte tam bu tarih milat kabul ediliyor ehl-i hayal için
Acı bulunduğu yerin bilgisini ihtiva edermiş
Sen bu savaştan bihaber görünüyorsun
Lakin sana güveniyorum,
Eminim hiç moriscolarla konuşmuyorsun!

Portmantonun üstünde olacak fotoğrafın,
Gülümsüyorsun.

Haldun Kibar

Anı

Evde yalnız olduğun bir gün yağmurlu bir güne denk gelirse eğer
Ve sen de üzerinde kahverengi bir kazakla pencerenin önünde oturuyorsan eğer
Sevgilim bu
Anılarımız yalan söylüyor demektir .
Çünkü yağmurlu bir yalnızlık bütün anıları azmettirir.
Ayrıca bilirsin
Sen ne zaman kahverengi kazağını giysen
Ben hep sana şiir yazardım.

Oysa ben
Aklına otobüsü kağırdığın bir gün gelmek isterim .
Bu aşkımızı daha rasyonel yapacaktır .
Çünkü her gün saatini şaşmadan Zeytinlik'e kalkan bir 7.30 otobüsü asla yalan
söylemez.
Çünkü otobüsler de en ayrılıklar kadar gerçektir.

Zannediyorum sende gerçeksın .
Çünkü artık evde yalnız değilsın.
Hem ben de bu şiiri sana yağmurlu bir cumartesi sabahı değil ;
Ben bu şiiri senin için ayrılmış
Kederli bir vize haftası yazıyorum.

Haldun Kibar

Aslı Gibidir

Kaderi beşeri uydularca zapt edilmiş bu evrende
Zaman mahrem dinlemiyor
Saatlerse adil değil
Arkaik öğütler yetmiyor ömrün ihyasına
Tereddüt etmeden haykırdığım tek gerçek:
Burdan çıkış yok.

Kendini kendinde doğrulamak zorunda, müşteki kadınlar
Yaraları makinelerce presleniyor
Gülüşüme sızan yakalama emirleri
Bir kadını sevmeme ket.
Kılıcım hiç çekilmediğinden
Yerkürede roketler ifa yerine geçiyor
Kılıcım; çul çağı kadar keskin.

Annem burdan çok uzakta
Sükun, hüzzamın bir perde altı şimdi.
Her dönemeçte tül nağmeler;
Artlarında gençlik hayalleri.
Mısır türküleri Mısır'da kalmış
Hürriyetin kadim sınırları
Birer Golan oldu şimdi

Kaç kere söyledimdi kendime
Vahdet-i vücut rejim değil
Devrim de bir rejim değil
Konma akıl hayretmez
Olmayınca aslından.
Bu alemde ot yastığım bile
Kaldırım şimdi.

Haldun Kibar

Batı'da Bir Bankta Memleket Tasviri

Bir yer arıyorum
Gittiğim her yer olsun
Gerekirse bakınayım ecnebi surlarının yosunları arasında
İstiyorsa harman yeri kadar olsun
Yazdırsın bana dünyanın en acıklı mısralarını
Som mavi olsun
Çıkarsın beni olur olmaz gururlara
Hiçbir zaman varamadığım bir gül bahçesi olsun
Toprağı firdolayı koşturayım semalara

Bir yer arıyorum
Anlaşılmaz olsun ilk vehlede
Çalışayım şairlerinin idraki için gece gündüz
Ebediyen vatanım olsun
Sulayayım toprağını yaşarken yaşımla, ölürken kanımla
Her şeye rağmen emin olsun kendisinden
Bıraksın tarihini büsbütün göğsümdeki yaraya

Ey bana ecdadımı öğreten hocalarım
Ey okuduğum kitaplar
Ey malum kişi
Ey Tanrım

Ben hangi memlekette olursam
Türkiye'm hep benimle olsun

Haldun Kibar

Beni unutmayınız Efendim

Hatırımdaki gözlerle uzağı göremiyorum.
Hatırımdaki bütün gözler için sizden ayrılıyorum
Kaldırımda yürüyemiyorum bu gözlerle

Lale ile sümbülü ayırt edemiyorum...
Bu gözlerle
Karanlıktan korkuyorum.

Bayan Veronika
Ben bakmak ile görmek arasında Bachata yaparken
Bir yerlerde müteyakkız bir millet aşkımızı veto ediyor
Levant acınacak halimize tebessüm ediyor
Müteşebbisler gözünüzün kurak topraklarını terk ediyor.

Ah şimdi sizin elleriniz
Acaba uzağı tutabiliyor mudur ?
Kaldırımlarda kızarıyor mudur ben düşerken?
Bachatamızı alkışlıyor mudur?

Ah Bayan Veronika
Bir bilseniz
Patrimonyal bir hükümet tasavvur ediyorum serçe parmağınızda
Gözlerinizi tez vakitte asıyorum.
Devletleştiriyorum bütün gözyaşlarınızı
Gözyaşınız ki
Bu ara hiç direnmiyor efendim
Yalan söylüyorum

Yani siz kazandınız
Gözyaşlarınızla bombaladığınız kalbimin ortadoğusuna Şairler artık yatırım yapmıyor
Nazım Hikmet mektuplarımdan el çekti,
Sayın Süreyya harf satıyor pazarlarımda,
Dudaklarınız muvafakatı şart koşuyor.

Yalnız unutmayınız efendim
Bütün şiirlerimi hamsenizden çekersem eğer
Yerle bir olacaktır defterleriniz
Methodistler mazhar olacaktır kurtarıcıya
Firavun yalan olacaktır

Şimdi izninizle
Gözlerinizin görmediği sahipsiz bir parmağınızı fethetmeye gidiyorum

Bachata öğrenmiş bir şehzade olarak...

Haldun Kibar

Benim Silahım Değil Nefes

İnsan
Her biri ötekinden soyut
Tek nefesle yaşar bu alemini.
Bütün bir kainatın
Gözlerimizden geçebiliyor olması
Bundandır.

Gün olur
Fidesi küser toprağa
Mahsulü bakmaz olur gökyüzüne
Kaybolur sürüsü
Tabiatın soluklarında.
Bazen
İnsanın kendisi kaybolur
Dehşetli izmlerin kısılcığında
Yine de
Koca devrandan
Bir vehle dahi kaçamaz gözümüzden.
Her solukta
Yeniden zuhur eder bütün duyular
Biriken onca hayali sürgünün
Bizi sevgiden koparmayışı
Bundandır.

Ben nefesi
Hep mekan tuttum kendime.
Çünkü sevmedim
Ümutlarımı sakladığım heybemin
Her nefeste
Lehime açılmasını
Gözlerine karşı güçlü durmak
Adil gelmiyor bana artık
Sevmedim
Delila ile yüzleşmeden,
Lavantalara karşı koymadan,
Bilmediğim duyguları
Mağlup saymayı
Vazgeçiyorum
İnsanlığa bahşedilmiş haklarımdan
Her nefes yeni bir şehir;
Akaba'da ürkekse
Nebo'da derin

Bilirim
Dışarıda kanun gereği
-Ve Tanrı'nın davetine icabeten-
Bir nefes alınır
Yeniden
Dizilir kuzular kurunlara
Gökyüzü kül olur yağar
Ve kavuşulur
Her nefeste fideler,

Şarar vehmini toprağa
Ölüler bir parça daha çürür
Ve kıymet kazanır yaşamak
Gurur.

Bilirim
Her nefeste yeni bir közdür sevda
Ne alevini tanır
Ne gözler külünü.

.....
Herkesin gönlünde bir nefes;
Ne öncekine tanık
Ne sonrakine sebep

Seni seviyorum

Haldun Kibar

Beyoğlu'nda Zaman

Pusulasız çıktığım Sıraselviler Sokağı'nda
Kendisini yelkovan aracılığıyla ifade etmeye çalışan zamanın talihsizliğine üzüldürken
Marya Hanım
Afyon kokan dükkanının önündeki saksıları topluyor

Tam bu anda düşünmeden edemiyor insan
Marya hanımın saksıları mı döndürüyor altımızdaki devranı?
Yoksa alelade fikirleri pusulasız düşünen bizler mi müsebbibiyiz semadaki idamların ?

Kardelenler geliyor aklıma
Kardelenler değil midir
Soğğun karanlığın üzerine bir göktaşı gibi düştüğü zamanların ismini koyanlar ?
Kardelenler ki yalnız sürüsünü kaybetmiş çobanların karşısına çıkarlar

Ben ki bir tepersiz rüzgardan öğrendim hayatımın istikametini
Bilmem kaç gün geçti üzerinden cehaletimin
Kaç kere resmini çizdim sana yazdığım şiirlerin
Çobanlara yalvardım
Sokaklara aldandım
Pencere önünde unutulmuş bir şamdan gibi aktı zaman

Beyoğlu'na akşamı getiren kadın
Marya Hanım
Yanımdan geçerken afyon kokusu altında ondülenmiş olarak
Esnaf saatini yokluyordu
Vapur düdükları oturuyor omuzlarıma o anda
Yalınayak bir çocuk hazırlığa başlıyor şimdi

Biliyorum tam da şimdi bir kızılık kaplamış memleketimde semayı
Ben ki suskunluğumla karartmışken laf-ı lemayı
Anlatın bana şimdi
Kim tutacak ellerimizden?
Kadehimize hangi bardaklar çarpacak ?
Hangi sfenks şahlanacak riyakarlığına zamanın?

Ah neden bu manalı sorular
Pusulam yokken çıkıyor karşıma ?
Aklıma kardelenler geliyor yeniden
Yani şu beyazı beyaza düşürenler !
Sahi
Bir kardelen neresindedir ak ile karanın ?
Ben lejyonova-Varşova tren yolunun ortasında seçtim akla karayı, pusulam yok .
Ve ondan sonra
Bilmem kaç idam gerçekleşti Sıraselviler'in üzerinde
Kaç bin renk istifade etti gözlerinden
Beyazlara inandım
Siyahlara yalvardım

Sana ilk baktığım günkü gibi aktı zaman

Haldun Kibar

Bırakacağım Kendimi Bir Şiire

Sıradan bir şehir
Açacak bana kapılarını
O vakit yalnız yeşiller saracak anılarımı
Yüzleşeceğim içime attığım ne varsa
Oturup gölün kıyısına o vakit
Nilüferler avlayacağım

Şimdiler iyi gelmeyecek bana o zamanda
Köprülerinden geçerken
Altalarından mı
Üstlerinde mi olduğumu seçemediğim İstanbul
İlham veremeyecek bana artık
O vakit oturup çirkin bir kaldırım taşına
Gençliğimi alıp altından İstanbul'un
Üstüne koyacağım

Sıradan bir şehir
Açacak bana kapılarını
Eski zamanlar, koşturacaklar patronların arkalarından
Mahzun bir kırlangıç çalacak hep kapımı, gınaşırı
Ağır bir hayal
Dağıtacak kümelenmiş pişmanlıklarımı
Bir tren ayrılırken şehrimden o vakit
Savuracak Beyazıt'a
Bağnaz
Laf anlamaz
Umutlarımı

Tutacağım acılarımın ellerinden
Gölün kıyısına bırakacağım

Haldun Kibar

Bolakim

Kafkasya'nın soğuk naif köylerinden
Bir teşbih demeti ile çıkmıştım karşına
Ahıska kadar mahzundun o zamanlar
Kederle daha da kıymetlenirdin fikrimde.
Hopa kadar sevecendin
Güldüğünde yüzündeki çizgiler
Bizi dumandan çıkarır
Yeni bir ufka doğru götürürdü.
Şavşat kadar güzeldin mesela
Çehrene hangi tepeden baksam
Oradan esmeye başlardı rüzgâr.

Oysa şimdi
Muasır dedikleri bu şehirde
Yıldızlardan dökülen gözlerini
Gurbetimin manzarasına sığdıramıyorum.
Dışarda kar yağıyor.
Taneler
Ağır ağır süzülürken
Hasretimin naslarına
Yarım kalmış pencerem
Beni şiirinden eksik bırakıyor.
Şark ölüleri kol geziyor rüzgâr halkalarında.
Baş ucumda kırık bir çerçeve
Varlığını eşelerken
Durduramıyorum ruhumun magmasında
Senden kalan tapınak büstlerinin cızırtılarını.
Sanırım bu tasavvur hali bana
Kharon'un armağanı.

Bilirsin
Fukara soğuklarda dizelerini taştan çıkaran şairler için
Tasavvur bir zarurettir.
Bir fethi düşlemektir
Verst ile ölçülmüş dağların eski yollarından sana gelebilmek.
Senden gitmek;
Bir sürgünü düşünmektir.

Kafkasya'nın soğuk naif köylerinden
Bir teşbih demeti ile çıkmıştım karşına
Her dönemeçte yeni bir kartpostal işlenirken
Hemşin çorabının limon kokan örgülerine
Roma'nın haracından vazgeçtiği kayalıklar
Nalımız sesiyle gerilirdi doruklarına
Yüzündeki çizgilerden çıkardık yep yeni ufuklara..
Ben hep yüzünü düşünürdüm.

Oysa şimdi
Tasavvur kanun (emri) sayıldığından
Önceleri Kafkasya'ya sığdıramadığım alametlerin
Boğazın şakaklarına göz kalıyor şimdi.

Varlığını tora düşüren menevişler
Umutlarımı gecenin sırtına yüklüyor.
Kim bilir
Belki çıkıp geleceksin
Af Nehri'nin ufuklarından
Sen ki
Ahıska'nın kaderini asırlarca omuzunda taşıdın.
Sen ki
Mavi ile yeşili asırlarca gözlerinle teyellemişken
Küpeşteme sığınan Kharon
Bir gün geri verecek senin kayığını
Kerberos üç kez eğilecek huzurunda

Bilirim
Acara'dan çöllere kadar
Kurduğum bütün dünyalardan
Payına düşen ebediyen senin olacak.

Haldun Kibar

Bu Şehirden Alıp Veremediğim Bazı Şeyler

İstediğim ne varsa bu şehirden
Sana göçtüler fütursuz
Medeniyetten ne kaldıysa altmışıma
Genliğime imrenen kasabalara takıldı
Ne vakit hayal kurduysam bu şehrin surlarında
İstanbul fetholundu tarafından
Şimdi hangi rüzgar alacaklıysa maliyelerden
Ağaca dönüştü doğduğun yerde banknot
Bu şehrin molozlarına hangi şair borçluysa
Şaraba düştü mahallende şiirleri
Kaç şilep geçtiyse sahillerden selamsız
O kadar şat limanına sokuldu mektuplarla pervasız
Kaç yalan duyduysam geçerken bu şehrin tenhalarından
Gerçekler selamlıyor şimdi sosyal iktidarları
Kaç gramofon eskidiyse en modern yerlerinde bu şehrin
Güfteler yineleniyor bacalarda
Senin eserin.

Haldun Kibar

Duyumlama

Hamhalat bir sevdaydı
Alelade bir zahirle varmışım yanına
Ayağıma yapışan dutlar etrafa hasret saçıyordu
Biliyorum
Hiç dut görmeden bile olmayacak işti bu
Üstelik palanı da yoktu atımın
Çulu da sürgünden kalmaydı
Bastığın toprağı tanımaya
Sancaksız gelmişim

Görür görmez seni
Nalların derin nefesiyle irkilmişim
Çünkü sevmiyordun nakıs tabiatı
Tanrı'ya şikayet etmemi
Seni mütemadiyen selb eyleme yoluyla
Ben "değilsin" dedikçe çıldırıyordun
Ne gelirdi elimden
Dağdaki vaaza nail olmuş hazarenlerde bile
senden zerre yoktu
Okuduğum kitaplarda
Tanıdığım ressamların en acıklı hikayelerinde
Boulogne Orman'nından saçılan mecidiye şuralarıyla
Türk devriminin gamına boyun eğmiş
Haremlı Beethoven'da bile
Sendeki iman yoktu.
Bilmeliydin
Mevcudatın utandığı zaafardı
İkimizi göğün altına ilıştiren

Oysa sevmiyordun bunları duymayı
Gül diyordun
Diken diyordun
Dikmiştin gözünü atımın çuluna
Dut kokusunda aranıyordun
Yine de
Görmüyordun istikbalin alın terimden gözüme çektiğı sürmeyi
Ne gelirdi elimden
Gözlerinden
Şehri taş yığnına çeviren yanık parıltılar saçılıyordu.
Solağan hayallerimi mesken tutan pişmanlıklarım
kağşatmıştı ruhumu
Taşrada çaput bağlanmış nizamnameleri alt edip
Sana varmalıydım
Ki varmışım
Burdaydım işte
Yine de geç kalmışım senin güllü dikenli mertebenden
Benim saçlarını hürriyetle tutturduğum şakayık kokan şehirlere..

Tanrı bil kuvve insanlar eğiriyordu
Koca devranı döndürerek
Bense
Unutulmuş bir sonsuzluğun ışıması altında

Beni sana getiren empresyonist atımla
Bil fiil seni sevmeye uğraşıyordum.

Haldun Kibar

Fıstık amlarından Yıldızlara Bakmak

Fıstık amlarını suluyorum şu sıralar
En uçtaki köküne dokunma isteği geliyor,
İnsanlığı seyrederken .

En uzaktakinden yan balkondakine kadar,
Görüyorum ;
Kelimeleri karanlığına uzanmak insanlığın gayesi.

Yeni zaafllara ihtiyaç duyuyor mesela,
Geceyi değiştirmek için.
Uşmeyi düşlüyor,
Yokluğunu eşeliyor,
İyi şeyler geç kalmışlığı oluyor
Kötüler tercümanı...
Pas tutmuş şiirler,
Duvarları çizen nidalar,
Saaklarda ırpınışlar gölgesiz...

Oysa bir yıldızn sönmesi bile yetiyor geceyi değiştirmek için
Kamer;
Yıldızların kendilerine alkış tutması...

Ardı arkası kesilmiyor
Zaafllar yeşeriyor memlekette
Morarmış denizliklerin tesirinde yazılıyor şiirler
Mektuplar Allah'a ısmarladık diye bitiyor hep
Mektup; iki şehrin birbine göz kırpması

Oysa şu paslanmış şiirim bile yeter gecenin değişmesi için
Yokluktan mı tabiata yansıyor?
Tabiattan mı hiçliğe koşuyor insanoğlu?
Oysa en iyi insanlar biliyor bunu
Yüz Ayvazovski tablosunu hiç eder
Bir yıldızn sönmesi
ırpınışım; yalnızlığınızın is tutmuş tentesi.

Fıstık amlarını suluyorum bazıları ;
En uçtaki köküne dokunmak hayatımın gayesi.
NİLferleri gözlüyorum,
İnsanlığın saızlığında nİLüferler;
Geç kalmışlığımızın nişanesi.

Ey insanlar
Ben de bilirim bunları
Bir zamanlar
Bin yıl da sulasam
Köklerini hep saklı tutacak
şu fıstık amının gölgesiyle övünen ben
şimdilerde cesurca karşısına geçip
İhtışamını seyrediyorum
Ne yıldızlar dürtüyor göğsümü

Ne de karanlıklar
Biliyorum
Bir yıldızın sönmesi bile yetecek gecenin değışmesi için
Seni çok seviyorum

Haldun Kibar

Filistin Ve Ben

Ölümle aramda Filistin var
Çığlıklar şah damarıma sokuluyor

Ölümle aramda Filistin var
Minareler Kenan'a sivriliyor

Ölümle aramda Filistin var
Süt kokuları eski Gazze'yi müjdeliyor.

Ölümle aramda Filistin var
Şimdi cesaret Garb'a ihraç ediliyor

Herkesin yerine ölenlerin ülkesi: Filistin
Şana yedi Kenan borcum var
Üçü Delila'da
Kalanı yolda, sana geliyor.

Haldun Kibar

Geç Kalmışsın Columbus!

Seher vakti
Geceyi yolcu etmiş dalgalar
Atlantik kıyılarına
Levant'a yakıştığı kadar yakışmıyor
Sabahın ilk perdesinde
Rüzgâr ellerimi patlatmaya hazır.
Gelme üşürsün.

Doğduğum yerde
Gözleri çapaklı
Elleri oraklı ırgatlar
Eos'a şirk koşuyor şimdi
Alacakarga son sözünü çoktan söyledi
Kırmızıya çalan ellerinin
Darbelerin zuhur ettiği bu vakitte
Yeri yok.
Gelme mazursun.

Senin alnın cennete haslet
Tellerle örülüdür
Emek ister /seni bu şiire hasretmek
Bağlamak bu vakti güneşe / işçilik ister
Okuma sen bu şiiri
Yanlış çağda yazdım
Bu çağda
Bir ben ayaktayım
Bir de Ağırnaslı işçiler

Vesika yok
Tayın yok bu şiirde
Yahut
At arabası
Harbeler...
Bundan gayrı
Ben varım, fikrimde sen.
Kalemim var, üzerinde şebnem.
Ayağımın altında
Kâşifi temerrüde düşmüş bir toprak.
Apartmanlar
Zevahiri kurtarılmış harabeler.

Diyeceğim
Sana yakışmaz seherin edebiyatı
Sana akşamüstüler
Sana kasırlar
Sana Bayağı Yalıçapkını
Sana Rönesans
Sana bütün monarşiler...

Bu dokuz nolu kutuda olancası Ehven-i Şer.

Haldun Kibar

Gevheri ağlıyor

Tedavülden kalkmış kelimelerle vedalaşmıştık
Faytona binmiştin
Aruzla gitmiştin...

Ben nerden bilecektim senden sonra postmodern yazacağımı
Nerden bilecektim gidişinden sonra Ortadoğu'da cehennemi boşaltın çağrısı yapılacağını
Kim bilebilir ki ?

Kim bilebilir Greenpeace İşçilerinin çalışma koşullarını?
Kim bilebilir Gevheri'nin Beowulf'u
okumadığını?
Kim bilebilir?

Ah benim sansüalist sevgilim;
Söylesene bin yıllık zeytin ağacından atlamak zamanda yolcuk sayılır mı?
Söylesene
Güneşin bile dört dakika sonrasını gösteren dünya seni bana resmedebilir mi?

Evet işte ordasınız

Siz Bayan Veronika
Söyler misiniz şu aruzla giden faytona
Ben artık Dostoyevski olmak istemiyorum;
Ben Suç ve Ceza yazmak istiyorum

İpekten bir parşömen kağıdına..

Haldun Kibar

Gökyüzünde Şövale

Bir kuşun sararmış sesinde gizleniyor yerkürenin bütün zaafıları

Bazen kararmış bir dalın üstünde,
Bazen morarmış bir çamın.
Bazen de mavi bir deniz göğsünde...

Doğanın bütün ölümlerine tepeden şahitlik eden bir kuşun sesinden anlıyorum
Sararmanın önemini
Bilirsin
Bir kuş için sararmak
Köyün uzak tarlasında bağırarak şarkı söyleyen bir gelinin özgürlüğüne acımaktır

Bilirsin
Kararmak,
Sonsuzluk ormanının yankılarından dünyanın kaç bucak olduğunu görmeye başlayan bir
çocuğa yanmaktır
Bir kuş için .
Ve bilirsin sevgilim
Kızarmak , hülâsa yanaklarının yer aldığı bütün tepkimelerin rengini ifade eder
Bir kuş için .

İşte ben bu yüzden
Yeşil bir ormanda seninle buluşup
Sesleri sarartmak istiyorum

Bu yüzden
Hep renklerin birbirine karışma ihtimalini hesaplıyorum
Belki ölmek
Belki bağırarak şarkı söylerken yeşermektir kaderimiz
İşte ben seni bu minvalde seviyorum

Haldun Kibar

Gül G r zleri

Ben saadeti kuşluk vakti öğrendim
Anneme tebessüm ettirirken  apaklarım
Tepelerden çıkar gelirdi kapımıza
Gökyüzünü annemin alnına sığdıran
 afakla g lebilmenin sahiliğiydi
Çok gençtim o zamanlar
Şimdi de gencim
Fakat daha keskinim seherden.

Güneşin kadim göreviydi
Sevenleri kavuşturmak
 lk  ııklar torunların habercisiydi istasyonlarda
Toprağ  bulanmak dostlarımdan ayıramazdı beni
Boydan boya çamur olduğum zamanlar
Esvabımda tepinen güneş
Mumlarımla yakardı fitratımdan asılan
Çok gençtim o zamanlar
Şimdi de gencim
Fakat gözüm daha yaşı güneşten

Papatyalar
Dalıp gidilen
G z yaşırtan şeylerdi
Çok kötü insanlar tanıdım fakat
Toprakla rabıtamdan sual olmazdı
Ölümsüzlük kötü insanların uğraşıyken
Ben  st m başımla toprakken sevdim annemi
B y d m...
Toprağın kerameti nihayete ermişti artık toprakta;
G l dikenini g r z oluyor Levantta

Gen tim sevgilim
Çok su içtim seher saadetine elinden
Şimdi de gencim
Fakat daha yeşilim  imenden

Haldun Kibar

Gül ve Armida

Kayın gölgesinden fıskıran
Babil tepkin kırbalar
Ve sen.

Armida sen öldün.

Ar damarından örgün esvabında
Mai bir nağme.
Şam'da henüz düşünmemiş olanı
Çaldığın gün
Garp şöleni
Nabzına yayılıyor
Beyrut'daki dokların

Ah Armida
Sen şimdi
Gül,sevinin şehrasıdır diyorsun
Sus

Sen gidince
Kuşatıldı bahçeler Armida
Tanrının olancası çalkalandı

Gül yaprağına sinen
Umut tayfları ve sen.

Armida sen öldün

Haldun Kibar

Hangi gün? Hangi asır?

Saat 00.41

Kırgızlar Aytmatov ile Rusça konuşuyor.
İki dil bilen birine sorulur mu bilmiyorum ama
Hasret deyince aklına hangi şiir geliyor
Hasreti hangi dilde düşünüyorsun
Hangi dilde akıyor gözyaşların
Rüyalarında hangi ülkeye kaçıyorsun
İki dilde refüze edilmiş biri bu saatte başka ne düşünür
Hangi dilde düşünüyorsun memleketi
Hangi dilde yalvarıyorsun Tanrı'ya
Atlarla hangi dilde konuşuyorsun

Ah şu gece yarısı aklıma getirdiğin reformlar
Ah bu ne biçim hasret ki
Mesele memlekete mal oluyor.
Mesele mühim sevgilim
İki tane dil biliyorsun
Biz bir dil ile yapamıyoruz
Dahası
Aramızda kaçanlar oluyor
Kırgızlar mesela
Al Yazmalım okumuyor
Bundan gayrı
Aytmatov'un hasretiyle düşünüyorum bileklerini
Belki ben iki dilde hasret çekmiyorum
Ama
Ah şimdi seninle iki dille kavuşmak vardı .
İki dilde sarılmak ıhlamur altlarında
Çekimli dil bilen nerde görmüş bulgur tarlaları
Şimdi seninle Sivas'a hava atmak...

Velhasıl

Saat 00.47

Kırgızlar Aytmatov ile Rusça konuşuyor.
Diyeceğim senden sonra okumaz oldu millet
Şimdi bütün aşıklar bir lisan biliyor
Çekimli diller de tutmadı bizim burada
Tek heceye düştü senden sonra aşklar

Ben dil kursuna yazıldım taşrada,

Hasret deyince aklıma Nazım geliyor,
Atlarla da Almanca konuşuyorum .

İkisinde de nefesim çiziliyor
Seni seviyorum.

Haldun Kibar

İhlamur

İşte yıllardır izini sürdüğüm bulut
Yaslamış kıyıları dağın eteklerine
Doğanın hendesesi eteğinden asılmış
Direniyor umutların kaygan bahçelerine

Yüz yaşında bir ev, içinde boş bir beşik
Yaygısında karıncalar Midas'ını arıyor
Sahan terennümleri ufka doğru uçarken
Kuşların çığlıkları esenliğe dalıyor

Bahçede bir ihlamur, itidal abidesi
Dalıyla ağlar örmüş göğün penceresine
Adem'den mi bilinmez bu avlanma hevesi
Kokular gülümsüyor yüzyıl saadetlerine

İşte uzak orada, destanlardaki gibi
Hayal kurup kapılmış kuşun menevişine
İhlamur ağlarına takılmadan yüzüyor
Türküler çağırıyor umut bahçelerine

Haldun Kibar

İki Parça Elmayı Bir Bütün Yapmaktır Aşk

Akşamın en güvenli yerindeyim
Kulağıma sesler geliyor
Kendimi hissediyorum
Fikirlerim altıgen bir odanın meyilleri arasına sıkışmış
Önümdeki kağıda harfler dökülüyor

İnsan kendini bilmeli demiş İbn-i Rüşd
Kendimi ham bir İspanyol yerine koyduğum zamanlarda çok tutmuştum bu sözü
Fakat şimdilerde
Akşamın kilitli kapıları ardında
Kendimi iliklerime kadar hissederken
Üstelik
İstanbul'da
Balat'ta
Kanlı kilisenin duvarlarına sürdüğüm parmaklarımda hıçkıran Moğolların Meryem'i
Beni bu denli tetiklerken hormonlarımı reddetmem için
Tek başına idrakin göğüs kafesime yetmeyeceğini anlıyorum

Alnımın arkasında sesler dolaşüyor
Atlılar mı
Yayalar mı
Uygur çadırında ağlayan bir bebek sesi mi
Yoksa dünya bebeklerinin sesini bastırmak için daha güçlü ağlayan Avrupa medeniyeti
mi
Alnımın tam arkasındakiler
Belkide Gaia çocuklarını çekiyor kaburgalarından
Ya da Penelope yeni bir örgü tarifine seviniyor
Bilemiyorum
Dehşet duymadan bunu kavrama cesareti yok bende
Hayallerimde iki adım öteye gidemiyorum

Akşamın en güvenli yerindeyim
Sabah oluyor
Göğüs kafesimden yükselen naralardan irkilen Seonaidh
Tokatlıyor toz kaldırarak gözyaşlarımı
Çelikleşmiş göz çukurlarıma damlayan yaşlar
Bana aldığım en manalı hediyeği hatırlatıyor

Soğuk çelikten bir bankta ağlamıştım Gaia'ya
Kaburgasından çekip aldığım hayallerimi saymıştık
Tam 24 yaşında olmalıydım o anda
Bakışlarına tutunarak dolaşan fikirlerimi armağan saymıştık
Sahi bu kadar tel saç nereden alıyordu ilhamını
Ben ki semaya köşe bucak döşemişken yokluğunun anlamını
Bu mana
Bu eşkal
Bu eloquentia

Seni seviyorum

Haldun Kibar

Jirondenlerle Benim Aramdaki Fark

Bir yerlere gidişlerden bir araya getirilmiş
Bir adam olarak
Yine uzaklara gidercesine
Meyla içinde vardığım vapur iskelesindeyim
Palamarın kiri pasıyla martıların narin gövdeleri arasındaki tezatlık beni ayakta tutan.
Martılar ki hepsi dünden tanıdık
Uzaklardan gelmişçesine geç kalıyorlar güvertelerin eteklerine.

Ben de artık benekli martılardan alıyorum ilhamımı
Zira yollar bizi artık bir yere çıkarmıyor sevgilim
Ters düz oldu tükettiğimiz yolların hepsi
Dün geçtiğim yol
Bambaşka bir yere çıkıyor şimdi

İşte ben böyle yok yere acele edip
Geç kalmışlığın içinde yüzen bu rıhtımdan çıkıyorum maviye
Sonra Anadolu'ya
Sonra birlikte kesin gitmeliyiz diye düşündüğüm
Al bakırdan maşrapa satan o antikacıya bile
Bu rıhtımdan varılıyor

Diyeceğim bir yerlere çıkar gibi oluyorum
Kın ter içinde denizlere varınca
Üstelik
Beni burdan götürecektir olan gemi
Bir çavlanın yatağını açarken şakaklarımda
Üstelik
Kasketimin ucundaki son gidişimden kalan tozlar
Aşkıımızın en iptidai jestlerini gezdirirken martıların gözleri önünde
Ve sen toprakla yoğrulurken Şavşatı'nın eteklerinde
Ben ki her gece Marat'ın elindeki notu okuyarak Gidişlerimi daha da sıklaştırmışken
Ben
Beni
Maviyle senin arandaki tezatlık
ayakta tutuyor

Anımsıyorum
Önceleri patikalardan alırdım ilhamımı
Toprağın dilinden anlardı ayaklarım o zamanlar
İdyosofa rast gelmezdim hiç mesela
Bir yerlerden geldiğim zamanlar olurdu önceleri
Toprağa gelirdim
Suya gelirdim
Anneme gelirdim

Meğer ne çok dönmüş dünya o günden bu güne
Martılar yorulmuş
Palamar yıpranmış
Bense hep gitmişim
Yirmi beşime kadar yürüyerek
Yirmi beşimden sonra rıhtımdan

Haldun Kibar

Kabza

İlanı ertelenmiş bir savaşın sonlarındayım
Düşmanım para piyasalarınca gün aşırı yenilenirken
Taarruzlarıma eşlik edecek hücum marşım dahi yok
Kabuslarımı pratik hayata eşlemek zorunda bırakıldığım bu savaşta
Terbiyem mahvıma sebep olacak gibi duruyor
İnsan, düşman süngüsüyle yahut kendi avazıyla göğsünü boşaltabileceği bir savaşı yine
kendisiyle organize edebiliyor
Gel gelelim intihar edenler kayıtlara katil diye işleniyor

Koşuyorum koşuyorum koşuyorum

Parkamın iç cebinde annemin yalnızca vesikalık fotoğraflarına mücadele ediliyor.
Oysa yanımda çekildiği fotoğraflarda daha güzel görünür annem
Benim yanımda tas ayanın hatırandan bahseder
İlk defa benimle görmüştür nari
Annemin alnına serilmiştir ailemizin baharı
Resmi dairelere teslim edilmek üzere çekildiği fotoğrafıyla annemin
Kabzam her geçen gün daha da ağırlaşıyor
Hayallerime kavuşmak değil
Onları bulduğum yerde gebertmek istiyorum
Annemi çok özleyorum
Gözlerim kararıyor

Nazileri kitaplardan öğrendim / iyi de ettim
Çünkü kimse yaşamadı Nazilerin yüzüne soranlardan
Şimdi hayatı yerinde öğreniyorum
Kanım çekilmiş annemin güldüğü fotoğraflardan

Tek kuralı vardı bu savaşın:
Korku, eylem gerektirmeyen.

Koşuyorum koşuyorum koşuyorum

Umarım bir savaştayımdır
Ölmemi gerektirmeyen

Haldun Kibar

Kırmızı Ojeli Kızların Birine Bakıp Çıktığı Şiir

Sesini duyar gibi oluyorum gemilerden mendiller sallanınca.
Bir mazlum borcunu ödeyince mesela
Mısırlar püskülleninca zamansız
Kız kardeşim çarşı için izin alınca babamdan
Yerel gazetelerde Fransızca bir kelimeye rastlayınca
Rüzgar enleme fısıldayınca kuşların istikametini
Anneciğim çaktırmadan gururlanınca benimle
Çakal boğmayı öğrenince köpeğimiz
Bir tren varınca Koktebel'e...

Biliyorsun iptidai bir aşka işaret ediyor bu söylediklerim
Avuç içlerini teşhir ediyor biliyorum
Ama dur
Bitireyim
Gökyüzü mesela
Hiç etkilemiyor zat-ı alimi
Bir yıldızın kaymasına şaşırınca çocuklar ağızları açık
Bir intihar gerçekleşiyor omuzlarımda
İntihar : Paye biçmek bu başı boş dünyaya
Dünya : Sırtmanın yegane düşmanı

Görüyorsun değil mi ?
Görüyorsun ,
Yavaş yavaş çıkıyorsun aklımdan
Hayallerimin berraklığına sıkıyor yılan balıkları
Şenden yansıyan her ışık canımı yakıyor şimdi
Uç günlük ömrü kaldı bana aldığın kalemin
Olancası burdan Volgograd

Haldun Kibar

Kısa Rücu

Şimdi bir rüzgâr eser
Karıncalar soluklanır dizlerinde
Ertelenmiş bir tebessüm
Kopar inceldiği yerden saçlarının
Saçların ki hürriyetin ökseleridir
Dolanır karıncanın vehmine
Şimdi bir kayık geçer baş ucundan

Halkalar sen, sen diye kırılırken
Tabiatın aynası bu göl, şehrinde
Bulutlardan demet yapar
Doğduğun köylere bırakır
Ertelenir kuşların göçü hayallerine
Şimdi bir kış biter

Aralanır beyaz perdesi ayazın
Zorlu kış günleri
Terk etmediğin toprak
Bahara takdim eder seni yeniden
Sen ki
Baharın halefisin al yanağınla
Şimdi bir aşk biter

Tanrı seni yeniden yaratır

Haldun Kibar

Meşgul bir aşk

Dün gece yağan yağmurda aşkımıza dair tek bir damla yoktu sevgilim
Tek bir şemsiye yoktu sana açılan
Bizim için ıslanmış bir delikanlı
Bizim için taşmış bir tek nehir...
Dün gece aşka dair tek bir şiir yazılmadı sevgilim
Kimse kimseye sırılsıklam bir şeyler hissetmedi
Hiçbir şimşek yokluğumuza sinirlenmedi henüz
Sadece Zeus bize ait olmayan meşgul bir aşkı rahatsız ediyordu
Onun yanında gözlerinle yüzleşseydim eğer
Bir şiir yazabilirdim her damlasına gözünün;
Gözlerin,
Her mavisi bir hüzün.

Dün gece yağan yağmurda hiçbir keramet yoktu
İnanmak istemedim göğün profan gürültüsüne
Hem dün gece seni hiç tanımak istemedim
Çünkü hangi damlayı tanımladıysam
Bir başkasına karıştı
O da bir başkasına...
Hem daha önce buharlaşan bir aşkı yere düşerken tanımlamaya çalışmak;
Zeus'a bunu açıklayabilir misin ?

Dün geceki yağmurda
Sevgilim
Seni seviyorum.

Haldun Kibar

Muhtemel

Hindistan'ı olmayan devrimlerin
Cehli mürekkeple savaşı
Şüpheyi vehme taraf büken bir gülüşle
Çelikten bir meşruiyet kazanabilir

Tohumu reddeden her filize
Vakitsiz bir kurşun düşerse
Külgaye bir nefes semadan
Leşler şelalesinin dev kazanı dünyayı
Vakitlice metruk kılabilir

Nazımın Petrof'u
Daktilolar taşırса
Şuurum
Pranga denizinde kulaçlarını yararak
Penthieu'da Eyyubi'yi bulur
Yeniden ruhumun tahtına çıkabilir

Bir şuur ki siperleri onsuz geçsem bile
Katli vacip evliyalar
Heybemi çoktan
Müjde ayetlerle doldurmuş olabilir

Sevgilim
Sen beni seversen
Cehli mürekkebin karası
Rembrandt'ın fırçasıyla
Erdeşir'e mesken olabilir.

Haldun Kibar

O Civarımdayken Düşündüğüm Şey

Sesin senin;
Kainatın hangi amaca hizmet ettiğinin izahı için
kaleme alınmış
bilmem kaç ciltlik kitaba
önsöz

Haldun Kibar

O Günlerden Birinde

O günlerden birinde
Yine gemiŖe dair gl kokulu ıkarsamalarla
Ruhumla damağımdaki ağlama hissi arasında ortayı bulmaya alıŖırken
Erdemliğin tahsilat kutuları arasındaki sınırını izmiŖ oluyorum.
Lakin, on yedi yaŖımda Nallı Pınar ovasında kokladığım, turkuaz rengi çay tanesinden
sonraki ilk tefekkür denemesinin sınırları bundan müstesnadır.

O günlerden birinde
Ruhum ses ile söz arasında gün sayarken
Göğsümde açık kalmıŖ radyo kanalının
GemiŖimi alıntılayarak tanıttığı İstanbul,
Yeni bir yafta kondururken gzyaŖlarımın üzerine
ilk kez bir kadına Ŗiir yazdığım o günde
Kaburgasından annemi yarattığım karanlık
Ruhumla olmasan da olur diye alay ediyorsa
Üstelik bu Ŗiirden sonra çıkacak savaŖı göze alacak kadar Ŗiirsiz kalmıŖsam
Elimde doru bir gln dikenlerinden baŖka silah kalmamıŖsa bugün
Sevgilim
Bu oktandır Petrusun kayığından kovulmuŖum demektir.
Fakat Constantinople'de betonarme selamlara karŖı kazandığım hoŖ kokulu zaferlerden
sonraki karaya ıkıŖlar bundan müstesnadır.

O günlerden birinde
Pürüzsüz kadifelerin ikiye bölündüğü
İncecik akŖamlarımın ardından
Yolculuk denizlerinde rızkımın peŖine dŖtđm sabahlar
Yağmurun hatıralarıma tuttuğu ritimle Ŗahlanan ruhum
Bu Ŗiire ses olamadıysa eğer
Ben ki o günlerde
Aziz sebastianlığın Ŗark hizmetini
Anadolu topraklarında icraya soyunmuŖ genç bir Ŗair olarak
İlk bakıŖta tanıyamadıysam Herakles'i
Sevdiğimin penceresinden
Ŗefkatli İnen'im yoksa bugün
Bu Mezopotamya'nın mavisi ile l arasında esir alındım demektir.
Lakin toprak ananın bana sürekli yalı apkınlarını hatırlatması bundan müstesnadır.

Bu savaŖ benim değil sevgilim
Ben sadece bu Ŗiirdeki avazın
Arno Nehrinin kenarında doğurduğu
 ocuktan
Ortanca olanıyım
Ne
Ruhum bu denli somutlaŖmıŖken baŖ ucumda
Gençliğimin omuzuma sapladığı okların ruhuma iŖleyeceđine inanırım
Ne de
Varlığımı Yahya Kemal'e bırakıp
Sahici gemilerin gzyaŖımla cilveleŖmesine aldanırım.
Arabalı vapurun gözüme her Ŗeyden daha soyut gelmesi bundan müstesnadır.

O günlerden birinde
Yolumun üstündeki yeniyetme bir karanfilin gölgesinde

Simsiyah bir kadını sevmeye uğraştığım o gün
Göğsümde uğultular eflake ser çekerken
Olanca gayretiyle hatırımdaki gemilerin şiir olmasına engel olan ruhum
Şehrin insanına savurduğum yaldızlı suskularımla övünüyorsa eğer
Eğer kalmadıysa kurtarılacak bir peygamber
Aşılacak bir dağ
Yahut savrulacak bir susku,
Günün birinde bu şiir ıhlamurlar altında okunacak demektir.

Sevgilim
Ruhum seni çok seviyor
Fakat
Gemiler ne kadar soyutsa
Ruhum o kadar mücessem

Haldun Kibar

O Hiç Yokken Düşündüğüm Şey

Légion d'honneur nişanını en çok
bir gün seni bana getirecek
otobüsün
stepnesi
hak ediyor

Haldun Kibar

O İş Bir Damla Yaş

Sen ki
Bir damla taşıyorsun avuçlarında
Yere düşürmeden boydan boya talan ediyorsun umutlarımı
Dolaşıyorsun köşe bucak
Çizdiğim yollarda
Biliyorum
Ne zaman istersen bırakacaksın elindekini öldüğüm yere
Evliyalar yağmur sanacak
Elde tutacaklar beni
Sırıtaacaksın
Acıyaacaksın
Öldüğüm toprakların sefilliğine

Bir damla taşıyorsun avuçlarında
Düğün arabaları geçiyor
Fideler dikiyorsun
Çiçekler çiziyorsun taşıdığım sokaklarda
Eski bir şal çırpınıyor topuklarında
Başın dik
Alnın açık
Bir kadın gibi yükseliyorsun kızardığım yerlerde

Ben bir damla gözyaşı arıyorum
Şuracıkta
Şu çöktüğüm ağaç minesinin altında
Darıldığım bütün fideleri selamlayan şalınla silebileceğim;
Dengeni bozmadan
Zaafımı açık etmeden
Tutup elini
Bu da benim gayem deyip
Avucuna değdirebileceğim
Bir damla yaş ...

Biliyorum ne zaman istersen o zaman
Bir damla bırakacaksın öldüğüm yere
Köylüler bereket diyecekler
Yabana atacaklar beni
Yorulacaksın
Şaşıracaksın

Susayacaksın doğduğum köylere

Haldun Kibar

Önce Bir Çift Gözdün

Önceleri
Bebekleri gecenin tavanından
Ay bir yüze damlatılmış
Bir çift gözdün
Kırlangıç gördün bahçende, ağladın
Çift gem vuruldu zamana

Önceleri
Tanrının imrenerek giydirdiği
Bir portakal çiçeğiydın
Dallarına ilmekler geçirildi
Ketum çiftçilere tebessüm ettiren yaprağına
Keder hareler çizdi, ağladın
Çift gem vuruldu zamana

Önceleri
Obaların incitmemek için düzeldiği
Kula bir taydın
Dörtnala köylerine kulak kesilirdi ceylanlar
Çok yayla gördün
Hiç ırmak görmedin, ağladın
Çift gem vuruldu zamana

Ben ki o zamanlar
Gözlerinin atlasını çizmeye uğraşan
Anadolu Vitoria'sıydım.
Usanmışım denizlere bakmaktan
Gemiyle yola koydum seni, ağladım
Boğazımdan öte yolu yoktu
Zincirler vuruldu zamana

Haldun Kibar

Pantomim

Dağ vurup
Gölge savurduk
Hüznün ağdığı
Hersli vadilerde
Yalaza ökümen ruhumuz
Yanmaya hep nazırdı

Sözün bittiği yerde başlayan hayat
Yarışamazdı
Gözümüzden ışıyan mahşerin ürpertisiyle
Kuru dallardan fışkıran umut
Lağvetti Trento ressamlarının mağrur yazgısını
Efraim'de on iki gece
Garb'da çağları teyelledi, gördük
Çok zaman geçti üzerinden

Sevdayı kristal yaygılara
Manayı ıslak çiralara kaptırdık
Yanmamış milletlerin
Naylon kokan tasvirleriyle
Velud şairler devşirdik
Hiçbiri karşıya ulaşmadı
Eksik kaldık düşündükçe şiirden
Yal sesiyle buz kesti gönlümüz

Dağ vurduk
Gölge savurduk
Ağdı hüznün

Bilmedik
Dolayım hassamızın
Vazgeçtiği terkiler
Dört yoncaya taptığımız
Oba masalları
Yekpare tebessüm, bir çocuktan
Mutlak beraberindeydi arzunun

Haldun Kibar

Paralel Evren

Ebedî şimdilerin yarınları gibiydik
Sonsuzduk lakin hep yarındık.

Acaba neresindeydik zamanın?

Kaçı gösteriyor Müjgan saatin ?
Benimki hep akşamüstü.
Güneşin battığını görüyorum mesela
Sende görüyor musun ?
Gece lambaları yanıyor mu mahallende?

Ben senin zamanını arıyorum

Kaçı gösteriyor Müjgan saatin ?
Ay nerende kalıyor?
Ezan vakti olmuş, çakallar bağırsıyor burada
Sen de duyuyor musun ?

Acaba başka bir yarında mısın?
Ben de yarındayım ama sen yoksun.

Karanlık gecelerin ziyası gibiydin Müjgan
Aydındın lakin hep yarındın.

Haldun Kibar

Pozitivist Lakırdı

Pürüzlerini yok etmiş bir köydeyim
Sabah oluyor
Kasketini dizine takmış bir adam ,
Oturuyor .
İnanmış elleri başının üstünde.
Adımlarında çiy taneleri sayıyorum...
İskorpin adımlarıyla yedi ses mesafesindeyiz.
Kuş sesleri çoğalmakta .
İki eliyle kasketini takınca anlıyorum her şeyi ,
Dirseklerinden kan damlıyor .

Pürüzlerini yok etmiş bir köydeyim.
Yağmur yağıyor
Şimdi diyor adam
"Şimdi bu hükümet saati geri alsa , sabaha yazılan onca şiir heba mı olacak ?"
Bir anda aklıma geliyorsun .
Gönderdiğin mektupları bir saat daha beklemiş oluyorum bir anda
Meşhum gecelerime doğduğun saatleri düşünüyorum.
Ve ben aramızdaki şeyin Sabah'ın beşerle olan kavgasına hizmet ettiğini öğreniyorum ,
ikinci sigarasına bastıktan sonra ellerini arkadan bağlayıp iskarpın adımlarıyla kuşları
azdırarak yürüyen bir adamdan,
pürüzlerini yok etmiş bir köyde,
Altında şemsiyenin

Böylece bir kere daha baş başa kalıyoruz,
Hem böylece sana olan sorularımı çiy tanelerine işlemiş oluyorum .
Ve sen sevgilim
Olmadığın her şehir gibi çarpık ,
Vermediğin her cevap kadar müphem,
Gelmediğin her saat için geri kalıyorsun .
Bilirsin anılar anlatıldıkça unutulur
Ve bilirsin sabahlar işçi görünce kabına sığmaz da
Güneş bizi görünce utanmaz mı ?

Ne mi yapacağım bundan sonra ?
Anadolu'yu diyar diyar gezip olmadığın her yerde sorular soracağım
İnanmış şehirlerde hayali çözüm yolları arayacağım
Pürüzleri olmayan köylerde romanlar dağıtacağım mesela .

Ve inan ,
Sabahların kıymeti azalsın diye kahvaltı etmeyeceğim hiç .

Görüyorsun değil mi ?
İkimizin arasındaki şey insanlığa hizmet ediyor
Var olanı eşeliyor
Aydınlığı dürtüyor...
Şimdi bana söylemelisin
Bir sabah kaç saat geriye yorulur ?
Şimdiden sonra geri alınır da
Dünün sabahına dokunulabilir mi?
Sanırım vakit doldu

Seni bir anıma daha nakşetmiş bulunuyorum

Bir sabah ;
Yüzüne temas ettiğini köylülerin selamından anlıyorum
Dirseklerim kanıyor
Seni seviyorum

Haldun Kibar

Sensizliğe Yapıştırdığım Birkaç Yafta

Sensizlik bembeyaz bir ormanda
Apaçık koşturan
Yılkı bir kula kadar çaresiz.
Bir çam uçsuz ovaya;
Cesur, itidalli.
Bir gölgenin elçisi bu
Biliyorum

Yetkin bir duruşu var sensizliğin
Padişah gibi çıkıyor karşıma
O anda ne sen ne memleket ne şalın
Bir yokluğun tecellisi bu
Görüyorum

Kokusu sensizliğin
Rüzgarlara karşı koyuyor
Yokluğunu pekiştiriyor güllerde
Sesi mesela
Ağrısı başıma vuruyor
Yankılar yükseliyor avuçlarımdan
Sağa sola kaçışıyor dualarım
Bir makamın cilvesi bu
Duyuyorum

Yokluğunda ben
Meyve topladığın ağaçların gölgesinde
Bir Posof türküsü mırıldanıyorum
Rüzgar alnımı okşuyor
Gölgesi soğuk oluyor sensizliğin

Seni seviyorum

Haldun Kibar

Sever miydin ?

Bir sığla ağacı düşün
Yaprakları utancından kızarmış olsun.
Utancından ama
Öyle sonbahar falan geldi diye değil,
Bildiğin nisan ayının ortasında kızarmış
Utancından.

Nisan ayında kızarıyorum Müjgan
Utancımından değil
Nisanda sararıyorum halbuki sonbaharda değil
Saçma sapan aylarda yaprak döken Akçaağaç gibiyim Ama onun kadar sağlam
duramıyorum,
Onun gibi Japonyalarda nefes alamıyorum Müjgan.

Bir ladin olsaydım sever miydin beni?
Torosların yükseklerinde karda kışta yıkılmasaydım severdin kesin.
Veya yaylaya çıkan Türklerin altında konakladıkları devasa meşe ağaçlarından
olsaydım...

Hiçbiri değilim,
Ama sen gelince düzelirim zannediyorum.
Bahar gibi gel Müjgan
Malum giderken sonbahardın.

Veya hiç gelmesen mi?
Ümit edecek hiçbir şeyim yok
Biraz gelişini ümit edeyim diyorum
Hem uzaktan uzağa daha ebedi olur derler
Yada neyse Müjgan;

Japonya'yı da bir kılıcın yarattığını söylerler.

Haldun Kibar

Son Söz Söylendi Yine Söylenecek

Tarih olan saniyeleri
Gökyüzünü çehreme sığdıran rüzgârdan ☐
Çok daha önemsedğim yaşıdayım ☐
Etraf beynimizi tekrara düşüren sonsuz kayboluş imgeleri ile mücehhez
☐Pazarlar yeni sokaklar bulmuş kendilerine,daha modern ☐
Gençlik voltaları körfezlere taşınmış, yok olmaya hazır
Yunan Rönesansla hortlamış Paris'te ☐
Tanrı isis İsayla bir kez daha yok olmuş ☐
Yok oluş ☐
Bitmeyen tükeniş
☐Sonsuz kayboluş..

Göğsümde tükenmeyen bir şeyler saklamak istediğim yaşıdayım
Gökten taş yağarken Levanta ☐
Ben odamda ahitler lağvederim
İlk taş benim odamda sorulur İsa ☐tarafından
Kölelikten derebeyliğe terfi eden kıptinin elini tutar
En lanetli dediği konsüle gideriz birlikte
☐Yine de burdan çıkış yoktur sabahları ☐
Mısır'da değilizdir ☐
Musa'nın şanslı olduğu fikri genç yaşımda rağbet görmez bilirim ☐
Yine de yabana atmayın beni
☐Çünkü kaçırabilirim insanlığı ölümün sürümlerinden ☐Benim sonsuzluk arayışım
sonumuzu yeşertir belki
Bu sayede size yeni şiirler verebilirim mesela ☐Okuduğunuzda Macar halk türküleri
duyulur kulağınızda ☐
Sevdiklerinize verirsiniz sizi hiç terk etmezler
Bir kağıda geçirirsiniz bakmışsınız şair oldunuz ☐Ezberlersiniz şiir olur hayatınız

Beni de götürün gittiğiniz o yıkık dökük ülkelere ☐Yabana atmayın gençliğimi
☐Her harabeden bir sonsuzluk sererim önünüze ☐
Siz Nil'de son nefesinizde yok olacak nehir havasını içinize çekerken ☐
Ben dört bin yıl önce kenarında yazılmış şiirleri tahayyül eder ☐
Sonra size antik memleketler anlatabilirim ☐
Kulak verirsiniz ☐
Sabahları patronunuza maya dilinde günaydın der
Aktarlarda yeni otlar aramaya başlarsınız ☐
Fenike tipi mumya ile Mısır tipi mumya'yı tanımaya başlar ☐
Sürgün türküleri öğrenirsiniz ☐
Gösterilerde hava atarsınız yoldaşlara

Görüyorsunuz ☐
Musa'yı yeniden şanslı kılabilirim gençliğim sayesinde ☐
Metayı erken yaşta reddeden ruhumla
Size acımasız bir kralın suyuna gitmek için kaç kelime gerekir ☐
Ruhunuzun evriminin gözlerinizin evrimine ne kadar yakın olduğunu gösterebilirim
☐Bir papatya tanesine küsünce
Bir anda tanınmaz hale gelen ruhunuz
☐Milyonlarca yıl neler yaşadı
İnsan bilmek ister

Yabana atmayın beni
Beyaz yaka olunca
Gençliğimde rutubetli pantolonların tenimde
Calvini okuyunca
Yeryüzünü ufka dağılayan cehalet lavlarının beynimde yarattığı
Sayısız kıyımları unutmadım
Unutmadım paslı tren raylarından medet umduğum yaşları
Yahut Fahrünnisa'nın gotik elçiliklerde döktüğü yaşları...
Sonsuzluğun retrospektifinin beynime soğuk bir tığ gibi uzandığı yaştayım

Ey beni dağlarındaki sonsuz şifa ile cezbeden rab□ Ben de bilirim bütün bunlar yazıldı □
Tükenişin sonsuzluğuyla ölüme paye biçtim sayende□
Bilirim toprak benden farksız □
Ben güneşten ala □
Azizi olmayan Muhammed'e□
İnanmamak haşa

Haldun Kibar

Susuyor Nazım Hikmet

Yetenekli bir çocuğun dramında saklıydı efsunkâr bakışının mavi şapkası.
Bakışlarına kar yağıyordu
Çocuğun dramı ayaz.
Malumatım da yok mavine dair
Bilinen ile bilinmeyen arasında bekliyorum.
Acıyı da muhteşem bir bilgi olarak görüyorum artık Müjgan
Bütün sevgilere acıyorum.
Meyus bir kadını amiyane seviyorum ben
Maviyi arıyorum.
Bir çiçek varmak üzere gökyüzüne
Karanlıktan korkuyorum.

Anlamıyorum Müjgan
Hamlet'e atılmış makbul bir nâranın ahenginden
Senin için yazılmış onca şiirin musikisinden
Karanlığı delirten yıldızların mimarisinden
Anlamıyorum .

Dedim ya
Arkasındayım malumatın
Acılarım bitse cehaletim başlıyor ;-
Cehaletim bitse acılarım...
Bir kapı gösterebilirsen eğer
Zannediyorum yıldızlar şapka bile çıkartır yalnızlığa
Metodistler mazhar olur kurtarıcıya,
Robespierre bile yalan olur .

Bilemiyorum Müjgan
Bir kış daha bitiyor,
Dalton öldü,
Nazım Hikmet susuyor...
Ben mi?
Benim bir malumatım yok
Dedim ya ;
Bilinen ile mavi arasındayım
Seni bekliyorum

Haldun Kibar

Şairler Ve Oğulları

Yerkürenin sonsuz Bazarovları arasında □ kaybolmuştum. □
Yahut kayıp doğmuştum.
□ Sonsuz karanlık masama tünemişti □
Ay ışığı sayısız vedalarımın turnusoluydu □
Giden apaçık bendim.

□ Apoletlerini söken imanım □
Ruhumla yeni deneyler peşindeyken
Kentten köye göç etmiştik
Zor günlerdi
Şehirde kimsem kalmamış
Tahayyülüm ormanlarla sınırlanmıştı
Yalnızlık, nişanesiz bir tesbihin otuz üçüncü tanesiydi
Şuurum dualarımı gözyaşlarıma yatırmıştı
Mahzun hep bendim

Henüz tarifi yoktu ışığın
Şairlerce de vehmedilmemişti
Gerçeğin değeri
□ Zifirin ay çiçeğine ödediği haraç kadardı. □
Küremizde medeniyet □
Yenik düşmüştü kabile örflerine
Zor günlerdi
Tanrı altımızdaki fidelere labirentler döşemiş
Babamın kalbine şiirler vermişti
Bu kaçınıcı gözdü yasalardan kaçırdığım
Kaybolan yine bendim □

Ey sevgilim □
Ey İp yağmurun altında □
Yorga giden atlar □
Ey Turgenyev

Nerde beklemeliydim sizi

Haldun Kibar

Şimdiler

Söylediğim ne varsa dünden
Bir öğüt
Yahut bir övgü kendime
Hiçbiri bu şiire ilham olmadı.
Geçmişime haslet
Çaylak yaşlardan nasiplenmek ümidiyle
Sevdayla tanıştığım o günde
Harap oldular.

-Eski teşbihlerim;
Geri kaldılar göğsümde çatırdayan mahşerin sahiliğinden-

Kaldıysa bir tebessüm
Terk edilmiş bir fotoğraf
Yahut bir dargınlık
Yıpranmış bir sevda
Derin bir iç çekiş
Gölgeleri yok bu şiirde.
Söylenmemiş sözlerde
Hakikati bulma ümidiyle
İnsanın hakkına göz kırptığım o gün
Mağlup birer nesroldular
Kaldıysa...

-Gençlik türküleriyle perdesini araladığım bu şehirden geriye yalnızca müteessirlik hali kaldı -

Kalmanın
Yalnızlığın vesikası olduğu çağda
Bu intizamlı kayboluş
İnsanlıkla aramdaki husumetten mi
Yoksa namluların başı boşluğundan mı
Bilemiyorum.
Lakin Sevda değil bu yokluğun müsebbibi
Sevda değil
Zira uzun zamandır
Eski defterlerimin
El değilmemiş yerlerinde dahi
Yaprakların yahut dalgaların sesini tanıyamıyorum.

Oysa bir yaz günü
Yeni dünyada
Dönme bir katoliğin yorga bakışlarında yanan geçmişimden
Dahası beklenirdi;
Şavşattan yeni dünyaya uzanan ruhum,
Ucuz cıvıltıların kol gezdiği Zaman'da
Şairliğiyle yetinmeyi bilmeliydi.
Fakat sorsak
Onca emsal gülüşün arasında
Hangisi sahi bilir miydi ?
...

Sevgilim
Kalmayı bilen sözlerin
Maziyle olan savaşıını
Şairler kaybetti

Seni seviyorum

Haldun Kibar

Takamız

Birisi çıkıp insanı palamarla insanlığa bağlasaydı;
Titanik batmayabilirdi.

Çünkü ben hiç palamarı koparacak bir takaya rastlamadım azizim..

Haldun Kibar

Tanrım!! Glayör açtı

Yorgun görünüyorsun
Kaç gün kaldı bitmesine
Çok zaman almaz demiştin
Bir çiçek ve birkaç rüya vardı sanırım
Bir de adam
Adamın yüzü görünmeyecekti zaten öyle hatırlıyorum
Rüyalara çok kafa yorduysan demekki

Gel otur,
Bir şaire ihtiyacın var senin
İşinin ehli,
Rüyalarının kaç saniye sürdüğünü yorgunluğun gözlerine yakışmasından çıkarabilecek
bir şair.
Biz bir şey anlatmadan adamın yüzünü mısralarında hiç tasvir etmeyecek mesela.
Şimdi sırası değil ama
Hepsinden önce şu kapıdan içeri girdiği gibi sana dönüp
"Bu adam sana aşık" diyebilecek.

Bulabilir miyiz?

Hem benim de ihtiyacım var
Düşünsene bir adam bize bakıp dağ, bayır, çiçek yazıyor beyaz kağıda
İkimizden bir çiçek çıkmaz mı dersin ?
Sevgilim
Bizimkiler aradı bu sabah
Mor glayörler açmış bahçemizde
Sona geldiysen laf-ı güzaf ama
Glayörler diyorum zamansız açmış
Şair işini düşün derim.

Çok yorgunsun kızma,

Şiir yazarken mantıklı düşünemiyorum
Şiir yazarken düşünemiyor insan.

Haldun Kibar

Temenni

Güzelliğın haddir, ötesine çıkılmaz
Sanrıdır gülüşlerin hikmetine varılmaz
Berika-i gözünden ateş olsa kaçılmaz
Yokluğunda ilim var, hasretinde yansam
Varlığında rehavet, yollarını kazsam

Aldığın her nefes kainata nasihat
Tortular gırtlığımda murdar birer hatırat
Ardından ruhuma hükmediyor hakikat
Taşlaştı şiirlerim maziye varsam
Yutkunsam hakikatin zincirini kırsam

Gençliğim türküydü söylendi bitti
Bu yaşta bu hüznün vehmi köreltti
Sathi sevdalar canıma yetti
Cemre düşmeden mekanımı bulsam
Kavuşup manaya yazgıma dolsam

Haldun Kibar

Üç İki Bir Kayıt

Rüzgar esti
Ve sinematografi devrede.

Geçmiş günler ruhumun yelesi.
Çekince donuyor anılarım
Koyversem şahlanır şiirler
Korkmuyorum şahlansın
Bırakmadım ardımda kimseyi
Yalnızlığım geçmişe etkili

İki ağaç var ruhumun bahçesinde
Rüzgar esti, Davud düştü Yesse'den
Vapur yanaştı, Hayat yasak edildi.
Hatırımdakiler hür dolaş,
Mihnetim benliğime teyelli.

Cezayir'i Monet'den
Ahıska'yı Stalin'den
Hakikati Yezid'den öğrendim.
Bunca duyar içinde
Kötüyü seçmek zor
Rüzgar esti, şarkda filim başladı.
Bendeki şuur benden elemli.

Haldun Kibar

Vakt-i Merhun

Bütün tohumların yeşerdi
Elinde malın kalmadı.
Durdur kafandaki değirmeni
Mevsim çok.

Adem'den beri kederlendin beşerin metruk fikirlerine
Bilmedin seni sen yapanın
İçindeki sadasız patlamalar olduğunu
Konuş şimşeklerini konuş artık!
Çakıl ruhun günahkar tepelerine
Işık çok.

Doğru düzgün aynaya bile bakamadın
Çünkü hakikati görmeden
Bilemezdin gözlerinin kime ait olduğunu
Kaldır kafanı sonsuz tay
O meşhur saatler tükendi
Hakikat çoktandır gözlerinde
Vakit yok.

Haldun Kibar

Yazılmasında Lüzum Bulunmayan Şiir

Başını alıp giden her hüznün
İpekten bir kalıntısı vardır
Aşıkların menevişli giysilerinde.
En derininden tutun;
En zahirine kadar
Her hüznün bir teşhire bulaşır
Varoluşumuzun ters manyelinde.

Gece yarısı değil
Şabahın körü de değil
Öylesine ikindi vakti gelen alelade bir hüzündür meyvesini yediğimiz
Matbaa köşelerinde kaldırım taşları sayan şairlerin bilabil iç çekişlerinde.

Ne sarıdır hüznün dediğimiz; akıbeti belirsiz hastalıkları çağrıştırır.
Ne siyahtır; varlığını başka renklerin mihrabına karıştırır
Kırmızıdır ki
Bizleri kızarmışlığın her zaman sağa sola savrulan maziye değil
Hep bir ağızdan söylenen şarkılarda
Göğüs kafeslerimizi zorlayan bir gülün sahiliğine alıştırır
Lavtaların aydın kisvesinde

Başını alıp giden her hüznün
İpekten bir kalıntısı vardır
Öylesine naif
Öylesine hafif bir tül gibi dokunur
Lodosların eserken düşürdükleri
Levant aşıklarının sırlarını teşhir etmek zorunda kalan
O çınarlardan daha çınar zeytin dallarının beneklerine.

Zeytin dallarına sorularım var :

Bütün bu apaçık karanlığın omuzlarında şiir yazarlarken
Hiç bakmak istemiyorlar mı o kadim kentlerin sütunları arasından ?
En son kendime sormuştum bunu
Olanca gayretiyle dipnotlar üzerinde sıçramaya çalışan bir delikanlı için neydi hüznün?
Tecessüse rast gelmek için
El feneriyle tahrik ettiği aydınlarca refüze edilmek mi?
Yoksa birkaç ayeti anlamak mı
Sönmesine lüzum bulunmayan yangınların eğreti cennetinde .

Başını alıp giden her hüznün
İpekten bir kalıntısı vardır
Öylesine düzgün
Öylesine sıralı
Her seferinde devrilen bir sonraki taşta vücut bulduğum bir domino zincirinde ben
Kaç tepkime varsa hüznün açığa çıkması için
Hepsini nakşettim bu şiirin en şatafatlı yerlerine.
İnsan karanlıkta muhtaç kalıyor bağırp çağırmanın o mor renginden de mor
ürpertisine.
Cam kırıklarındaki harfleri birleştirmeye üşenmesem
Birkaç çatlakla anlatabilirim bin yıllık kırmızılarımı.

Bir avazda çıkabilirim bu şiiirden;
Sevmesem bir kadını
Teşhire lüzum bulunmayan bembeyaz cehennemimde.

Haldun Kibar